Lietas Nr. A420193725
A42-00548-26
ECLI:LV:ADRJRIT:2026:0302.A420193725.3.S

Administratīvā rajona tiesa

Rīgas tiesu nams

SPRIEDUMS

Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2026. gada 2. martā

Tiesa šādā sastāvā: tiesnese Ilze Butkus,

piedaloties pieteicējai /Persona A/, atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes – Konkurences padomes – pārstāvim /Persona B/ un trešajai personai /Persona C/,

atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /Persona A/pieteikumu par Konkurences padomes 2025. gada 18. jūnija rīkojuma Nr. 97p un Nr. 98p atcelšanu, zaudējumu atlīdzināšanu nesaņemtās darba samaksas apmērā, kā arī nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu ar rakstveida atvainošanos un 8830,74 *euro* samaksāšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Konkurences padome ar 2025. gada 18. jūnija rīkojumu Nr. 97p pieteicēju atbrīvoja no ierēdņa amata 2025. gada 30. jūnijā, izbeidzot valsts civildienesta attiecības sakarā ar ierēdņa amata likvidāciju, un ar rīkojumu Nr. 98p trešo personu pārcēla /Amats A/ amatā no 2025. gada 1. jūlija.

No rīkojumiem izriet, ka, apvienojot /Struktūrvienība B/ un /Struktūrvienība C/, izveidots /Struktūrvienība A/, tāpēc līdzšinējo divu struktūrvienības vadītāja amata vietu vietā nepieciešama viena. Salīdzināmo amatu pienākumus pildīja pieteicēja un trešā persona. Tika noteikti salīdzināmo ierēdņu vērtēšanas kritēriji un izveidota novērtēšanas komisija. Izvērtējot kritērijus, komisija pieteicējai piešķīra 127 punkts, savukārt trešajai personai – 140 punktus. Par /Amats A/ apstiprināta pretendente, kura ieguvusi augstāko punktu skaitu.

[2] Pieteicēja vērsās tiesā ar pieteikumu par abu rīkojumu atcelšanu, kā arī zaudējumu un nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu. Pieteikumā un tā precizējumā norādīts turpmākais.

[2.1] Pieteicēja 2019. gada septembrī tika pārcelta /Amats B/ amatā. Ņemot vērā /Struktūrvienība B/plašo kompetenci, 2021. gadā uzsāktās reorganizācijas rezultātā izveidota /Struktūrvienība C/, kurai nodota /Funkcija

A/. Ar 2025. gada reorganizāciju šī funkcija nodota atpakaļ /Struktūrvienība B/, mainot struktūrvienības nosaukumu uz /Struktūrvienība A/. Citas izmaiņas nav ieviestas. Jaunās struktūrvienības vadītāja kompetences un darba uzdevumi konceptuāli neatšķiras no tiem, kas iepriekš bija noteikti /Struktūrvienība B/ vadītājam.

[2.2] Konkurences padome, izstrādājot ierēdņu salīdzināšanas kritērijus, ir rīkojusies patvaļīgi un nepareizi izmantojusi rīcības brīvību. Iestāde nav pamatojusi saikni starp kritērijiem un jauno amatu. Izvēlētie kritēriji nav piemēroti vadītāja vērtēšanai, jo pēc tiem var vērtēt ikvienu vecāko speciālistu.

[2.3] Ierēdņu salīdzināšanas process veikts nepārskatāmi, neskaidri un kļūdaini. Kritēriji "Kvalifikācijas celšana", "Darba izpildes novērtējums", "Iestādes pārstāvēšana un sabiedrības informēšana", kā arī "Dalība procesuālajās darbībās" ir diskriminējoši un pretēji vienlīdzības principam, jo paredz vērtēt divu gadu periodu, neņemot vērā, ka pieteicēja daļu no šī laika ir atradusies bērna kopšanas atvaļinājumā un amata pienākumus nav pildījusi, turklāt nav sniegts pamatojums, kāpēc izvēlēts tieši šāds periods. Kritērijs "Reputācija" ir neskaidrs un tā vērtējums nav pārbaudāms. Vairāki komisijas locekļi savu vērtējumu acīmredzami balstījuši subjektīvos apsvērumos, jo tas neatbilst administratīvās lietas materiālos esošajai informācijai un atšķiras no vērtējuma, ko snieguši pārējie komisijas locekļi (sk., piem., kritēriju "Izglītība", kā arī "Iestādes pārstāvēšana un sabiedrības informēšana").

[2.4] Konkurences padome nav apsvērusi un izvērtējusi pieteicējas iespēju turpināt valsts civildienestu citā, līdzvērtīgā amatā.

[2.5] Tā kā rīkojums par pieteicējas atbrīvošanu ir atceļams un pieteicēja atjaunojama valsts civildienestā, pastāv pamats atlīdzināt zaudējumus, kas saistīti ar nesaņemto darba samaksu. Brīdī, kad pieteicēja tika atbrīvota no amata, mēnešalga, no kuras aprēķināmi nodokļi, bija 4124 *euro*. 2026. gadā šis apmērs varētu būt mainījies. Zaudējuma atlīdzinājuma summai jāietver nodokļus, kas aprēķināmi normatīvajos aktos paredzētajā kārtībā. Šai sakarā jāņem vērā, ka 2026. gadā mainās neapliekamā minimuma apmērs. Zaudējumu apmērā ir iekļaujama arī visiem Konkurences padomē nodarbinātajiem 2025. gadā izmaksātā naudas balva un prēmija par darba izpildes ikgadējo novērtēšanu. Turpinot dienestu, pieteicēja tās noteikti būtu saņēmusi. Tāpat pastāv pamats atlīdzināt nemantisko kaitējumu. Rīkojuma rezultātā ir zaudēts darbs un arī ienākumi. Tas atstāj ietekmi gan uz profesionālajiem, gan arī sadzīves apstākļiem, jo ir ietekmēta gan finansiālā stabilitāte, gan arī radīta nedrošības sajūta. Līdz ar to Konkurences padomei būtu rakstveidā jāatvainojas, atzīstot savu patvaļu un izdarīto pārkāpumu.

[3] Konkurences padome rakstveida paskaidrojumā neatzīst prasījumu un lūdz noraidīt pieteikumu, norādot turpmāko.

[3.1] Jautājumos, kas attiecas uz institucionālās sistēmas organizāciju, valsts pārvaldei ir ļoti plaša rīcības brīvība, kas principā nav pakļauta tiesas kontrolei. Jebkurā gadījumā, Konkurences padomes strukturālās izmaiņas noteica objektīva nepieciešamība, kas saistīta ar efektīvāku funkciju izpildi un valdības doto uzdevumu. Reorganizācija pamatota arī ar valsts budžeta ierobežojumiem un prasību mazināt birokrātisko slogu. Ievērojot fiskālo disciplīnu, jau iepriekš līdzīgās situācijās aizpildīti speciālistu amati, neveidojot jaunu vadītāja amata vietu. Konkrētajā gadījumā, apvienojot divas struktūrvienības, tika saglabāts viens vadītāja amats, bet otrs tika pārveidots par IT administratora amata vietu, kas ļāva novērst risku iestādei kritiski svarīgas funkcijas izpildes nepārtrauktībai, kā arī stiprināt elektronisko pierādījumu iegūšanas un apstrādes efektivitāti.

[3.2] Tikai Konkurences padome ir kompetenta noteikt konkrētā amata kritērijus. Konkurences padome nav pieļāvusi patvaļu un kļūdas rīcības brīvības izmantošanā, jo kritēriji izstrādāti atbilstoši Valsts kancelejas vadlīnijām un apvienojamo struktūrvienību vadītāju amatu aprakstiem, jaunais amata apraksts ir saskaņots Valsts kancelejā un Valsts kancelejas pārstāvis ir piedalījies vērtēšanas procesā. Divu gadu periods ir pietiekams un pamatots, lai noskaidrotu pretendentu kvalifikāciju un atbilstību ieņemam amatam, apstākļos, kad notiek nepārtraukta konkurences tiesību attīstība. Šis periods nav uzskatāms par diskriminējošu. Kritēriju neizpilde ir saistīta ar iniciatīvas trūkumu un to, ka pieteicēja savu darbu organizēja attālināti. Iespējas abām pretendentēm bija līdzvērtīgas.

[3.3] Komisija bija objektīva. Konkurences padome neiejaucas komisijas locekļu darbībā un nevar komentēt katra komisijas locekļa sniegto vērtējumu. Arī tiesas kompetencē neietilpst konkrētu pretendentu atbilstības vērtēšana. Jebkurā gadījumā trešās personas izglītība tika atzīta par atbilstošāku, tāpēc novērtēta augstāk.

[3.4] Konkurences padomē nebija un nav brīvu līdzvērtīgu vakanču, ko piedāvāt pieteicējai.

[3.5] Zaudējumu atlīdzībai nav pamata, jo pieteicēja jau ir saņēmusi darba samaksu trīs mēnešus uz priekšu.

[4] Trešā persona rakstveida paskaidrojumā prasījumu neatzīst un lūdz pieteikumu noraidīt. Paskaidrojumā norādīts, ka Konkurences padomes attieksme pret abām pretendentēm bija vienlīdzīga. Salīdzināšanā ir piemēroti racionāli, saprotami un objektīvi kritēriji, lai pretendentes izvērtētu vienlīdzīgā un profesionālā veidā. Komisijas vērtējums kopumā korekti atspoguļo pretendentu kompetenču atbilstību konkrētajam amatam izvirzītajām prasībām. Vienīgi kritērijā "Darba pieredze iestādē" vairāki komisijas locekļi trešajai personai nepareizi piešķīra 3, nevis 4 punktus, jo viņas pieredze pārsniedz 10 gadus.

[5] Tiesas sēdē pieteicēja pieteikumu uzturēja, detalizēt izklāstot jau iepriekš minētos argumentus, kā arī precizēja prasījumu apmēru, norādot, ka prasa nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu ne vien ar rakstveida atvainošanos, bet arī ar 8830,74 *euro* samaksāšanu.

Konkurences padomes pārstāvis pieteikumu neatzina, pamatojoties uz pārsūdzētajā rīkojumā lēmumā un paskaidrojumā tiesai norādītajiem argumentiem.

Trešā persona pieteikumu neatzina, atsaucoties uz paskaidrojumā tiesai norādītajiem argumentiem.

Motīvu daļa

Par strīda būtību

[6] Atbilstoši Valsts civildienesta likuma 41. panta pirmās daļas 1. punkta "g" apakšpunktam valsts civildienesta attiecības izbeidzas, ja ierēdnis ar iestādes vadītāja lēmumu tiek atbrīvots no ierēdņa amata sakarā ar ierēdņa amata likvidāciju. Pieteicēja iebilst gan pret viņas amata likvidāciju, gan salīdzināmo ierēdņu vērtēšanas kritērijiem un to piemērošanu. Iestāde norāda, ka tiesību normu pārkāpumi nav pieļauti. Līdz ar to tiesa secīgi pārbaudīs attiecīgā lēmuma pieņemšanā būtiskos aspektus.

Par amata vietas likvidāciju

[7] Saskaņā ar Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. panta desmito daļu valsts pārvaldi organizē pēc iespējas efektīvi. Valsts pārvaldes institucionālo sistēmu pastāvīgi pārbauda un, ja nepieciešams, pilnveido, izvērtējot arī funkciju apjomu, nepieciešamību un koncentrācijas pakāpi. Senāts ir atzinis, ka no minētā regulējuma izriet valsts pārvaldes pienākums regulāri pārbaudīt, cik efektīvs ir konkrētu valsts pārvaldes funkciju sadalījums tās struktūrvienībās, tostarp, vai funkcijas nedublējas, kādas struktūrvienības un amati konkrētā iestādē ir nepieciešami, u.tml. Tādējādi strukturālas izmaiņas, kas vērstas uz valsts pārvaldes efektīvu organizēšanu, ir neatņemama valsts pārvaldes sastāvdaļa (*Senāta 2019. gada 14. februāra sprieduma lietā Nr. SKA-557/2019, ECLI:LV:AT:2019:0214.A420274216.8.S, 6. punkts*). Jautājumos, kas attiecas uz institucionālās sistēmas organizāciju, valsts pārvaldei ir ļoti plaša rīcības brīvība, kas principā nav pakļauta tiesas kontrolei. Tiesai iejaucoties šajos procesos, tiktu pārkāpts varas dalīšanas princips. Tajā pašā laikā, ja institucionālā reorganizācija vērsta uz to, lai panāktu konkrētas amatpersonas atbrīvošanu, šādām darbībām ir jābūt pakļautām tiesas kontrolei tiktāl, ciktāl tiesa var pārbaudīt, vai iestāde nav pieļāvusi rīcības brīvības izmantošanas kļūdas, tostarp rīkojusies patvaļīgi vai pārkāpusi procesuālā taisnīguma principu (*Senāta 2018. gada 5. septembra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-525/2018, ECLI:LV:AT:2018:0905.A420179816.1.L, 5. punkts*). Līdz ar to

tiesai konkrētajā lietā jāpārbauda, vai reorganizācijai nav izmantota ar slēptu mērķi – atbrīvoties no konkrētas personas, apejot tiesisko regulējumu.

[8] Tiesa konstatē, ka, apvienojot /Struktūrvienība B/un /Struktūrvienība C/, izveidots/Struktūrvienība A/, vienu no divām vadītāja amata vietām pārveidojot par /Amats C/ amatu (*lietas 1. sējuma 13.–16., 43.–47. lapa*).

Konkurences padome norāda, ka šādas izmaiņas noteica objektīva nepieciešamība, kas saistīta ar valdības dotu uzdevumu. Tiesa konstatē, ka Ministru kabineta 2024. gada 20. janvāra rīkojuma Nr. 55 "Par Valdības rīcības plānu Deklarācijas par Evikas Siliņas vadītā Ministru kabineta iecerēto darbību īstenošanai" pielikuma "Valdības rīcības plāns" (*lietas 1. sējuma 141.–144. lapa*) pasākums Nr. 34.5 paredz veikt padziļinātas tirgus izpētes un preventīvus pasākumus tostarp pārtikas mazumtirdzniecības jomā. /Struktūrvienība C/s vadītājas dienesta ziņojumā (*lietas 1. sējuma 147. lapa*) lūgts izvērtēt iespēju pārcelt uz nodaļu vienu vai divas vakantās amata vietas, lai nodrošinātu efektīvāku un kvalitatīvāku darbu prioritāšu īstenošanā. Konkurences padomes 2025. gada 10. marta sēdē (*lietas 1. sējuma 153.–155. lapa*) ir apspriesta nepieciešamība stiprināt /Struktūrvienība C/. No minētā tiesa secina, ka struktūrvienību apvienošanas nolūks ir bijis konsolidēt darbaspēka resursus, lai tos novirzītu konkrētajā brīdī aktuālākās funkcijas īstenošanai.

Konkurences padome skaidro, ka ir palielinājusi speciālistu amata vietu skaitu. Tiesa jau konstatēja, ka viena no divām vadītāja amata vietām pārveidota par /Amats C/ amatu. Papildus konstatējams, ka vadītāja amata vietu skaita ierobežošana ir sistemātisks uzstādījums, proti, lai īstenotu jaunu funkciju, iestāde nav veidojusi jaunu struktūrvienību ar vadītāja amatu, bet esošajās struktūrvienībās integrējusi četras speciālistu amata vietas (*lietas 1. sējuma 145.–146. lapa kopsakarā ar 150.–152. lapu*). No minētā tiesa secina, ka struktūrvienību apvienošanas nolūks ir bijis arī speciālistu amata vietu skaita palielināšana.

Konkurences padomes ieskatā, jāņem vērā valsts budžeta ierobežojumi un prasība mazināt birokrātisko slogu. Tiesa konstatē, ka saskaņā ar Ministru kabineta tīmekļvietnē 2024. gada 14. oktobrī publicēto ziņu "Publiskajā pārvaldē 2025. gadā atlīdzības pieaugumu samazinās līdz 2,6%") 2025. gadā valsts un pašvaldību institūcijās netiek paredzēta no valsts budžeta līdzekļiem finansēto amata vietu skaita palielināšana, jaunu amata vietu izveidei nepieciešams pamatots lēmums. Ekonomikas ministrijas 2025. gada 3. aprīļa vēstulē Nr. 5.1-2/2025/2233N (*lietas 1. sējuma 156.–157. lapa*), kuras adresātu vidū gan nav Konkurences padomes, ir ietverts aicinājums mazināt birokrātisko slogu un optimizēt izmaksas. No minētā tiesa secina, ka jaunu amata vietu izveidošana Konkurences padomē nav bijusi neiespējama, taču iestādes apsvērumi par birokrātiskā sloga mazināšanu un izmaksu optimizēšanu saskan ar kopējām tendencēm valsts pārvaldē. Tiesa vērš pieteicēja uzmanību uz to, ka izmaksu optimizācija nenozīmē tikai un vienīgi tēriņu samazinājumu – tā var nozīmēt arī to, ka izmaksu apmērs paliek nemainīgs, bet palielinās to efektivitāte, kas arī ir Konkurences padomes norādīto apsvērumu būtība.

Tā kā atbilstoši minētajam reorganizācija ir vērsta uz resursu racionālu pārvaldību, nav pamata secināt, ka tā būtu izmantota ar slēptu mērķi – atbrīvoties no konkrētas personas, apejot tiesisko regulējumu.

[9] Apsverot pieteicējas iebildumus, tiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā izšķiroša nozīme ir reorganizācijas brīdī pastāvošajai, nevis vēsturiskajai iestādes darba organizācijai. Kaut arī konkrētās funkcijas atkal ir uzticētas vienai struktūrvienībai, nevar ignorēt, ka vairākus gadus tās pildīja divas dažādas struktūrvienības. Tiesa vērtē arī to, ka vienam no Konkurences padomes locekļiem bija šaubas, vai reorganizācija uzlabos resursu pieejamību /Funkcija A/ (*lietas 1. sējuma 153.–155. lapa kopsakarā ar 198.–199. lapu*). Tomēr, kā jau tiesa secināja, struktūrvienību apvienošanas nolūks bija ne tikai konsolidēt darbaspēka resursus, lai tos novirzītu konkrētajā brīdī aktuālākās funkcijas īstenošanai, bet arī speciālistu amata vietu skaita palielināšana. Līdz ar to pieteicējas iebildumi, ka struktūrvienību apvienošana ir formāla, neatbilst faktiskajai situācijai.

Par salīdzināmo ierēdņu loku

[10] No pieteicējas norādītā secināms, ka viņa kā /Struktūrvienība B/vadītāja nav salīdzināma ar /Struktūrvienība C/ vadītāju. Tiesa šādam pieteicējas viedoklim nepiekrīt. Senāts ir atzinis, ka atbilstoši ierēdņu tiesībās (par ierēdņu iecelšanu amatā) nostiprinātajiem principiem par tiesiski aizsargājamu interesi nav atzīta aizsardzība pret sacensību, konkurenci, pārējo konkurentu pielaišanu (*Senāta 2015. gada 16. februāra lēmums lietā Nr. SKA-441/2015, A420370014, 5. punkts*). Tas nozīmē, ka pieteicēja nevar iebilst pret trešās personas ietveršanu salīdzināmo ierēdņu lokā.

Par vērtēšanas kritēriju noteikšanu

[11] Ņemot vērā iestādes intereses saglabāt amatā tai visvairāk nepieciešamās jeb iestādes darbā visnoderīgākās personas, iestādes pašas kompetencē ir noteikt, kādus vērtēšanas kritērijus ir lietderīgi piemērot (ja tie tieši nav noteikti tiesību normās). Tiesas kompetencē ir pārbaudīt, vai iestāde nav pieļāvusi rīcības brīvības izmantošanas kļūdas, piemēram, vērtējusi personas pēc tādiem kritērijiem, kas nav saistīti ar iestādes funkciju veikšanu (*Senāta 2012. gada 2. marta sprieduma lietā Nr. SKA-105/2012, A420649310, 12. punkts*). Ievērojot iestādei šajā jomā piešķirto rīcības brīvību, tiesa arī nevar vērtēt to, kuriem kritērijiem būtu dodama priekšroka, proti, kuriem no tiem piešķirams lielāks īpatsvars kopējā novērtējumā. Izņēmums varētu būt vienīgi gadījumā, ja iestāde īpaši būtisku nozīmi būtu piešķīrusi atsevišķam kritērijam, nespējot pamatot šīs nozīmes lietderību, proti, saistību ar iestādes funkcijām un sasniedzamajiem mērķiem attiecībā uz ierēdņu kvalifikāciju un darba rezultātiem (*Senāta 2012. gada 9. jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-362/2012, A42808909, 11. punkts*). Līdz ar to, tiesa pārbaudīs pieteicējas iebildumus pret iestādes izvirzītajiem vērtēšanas kritērijiem, ņemot vērā iestādei piešķirto rīcības brīvību.

[12] Tiesa konstatē, ka iestādes noteiktie vērtēšanas kritēriji ir "Izglītība", "Kvalifikācijas celšana", "Darba izpildes novērtējums", "Darba pieredze iestādē", "Pieredze struktūrvienības vadītāja amatā", "Iestādes pārstāvēšana un sabiedrības informēšana", "Dalība procesuālajās darbībās", "Reputācija", "Kompetence (daudzveidība)", "Komandas vadīšana". Pieteicēja apšauba šo kritēriju nepieciešamību un saistību ar jauno amatu.

Tā kā katra ierēdne vadīja vienu no apvienojamajām struktūrvienībām, tiesai nav pamata apšaubīt uz augstākas kvalifikācijas un labāku darba rezultātu izvērtēšanu vērsto kritēriju nepieciešamību un saistību ar jauno amatu. Savukārt laba reputācija ir svarīga ikvienā vadītāja amatā. Konkurences padomes pārstāvis tiesas sēdē arī norādīja, ka: kritērijs "Izglītība" ir saistīts ar amata apraksta 12.1. apakšpunktā ietverto prasību pēc atbilstošas izglītības; kritērijs "Kvalifikācijas celšana" ir saistīts ar amata apraksta 10.2.3. apakšpunktā noteikto pienākumu celt kvalifikāciju, papildināt savas zināšanas un pilnveidot profesionālās iemaņas, t.sk. savas kompetences jomā, kā arī vienu no iestādes darbības stratēģijā izvirzītajām pamatvērtībām – attīstību, proti, nepārtrauktu izaugsmi un uzraudzības metožu modernizēšanu; kritērijs "Pieredze struktūrvienības vadītāja amatā" ir saistīts ar amata apraksta 10.1.1. apakšpunktā noteikto pienākumu plānot, organizēt, uzraudzīt un koordinēt /Struktūrvienība A/ darbu, nodrošināt /Struktūrvienība A/ darba procesu kvalitatīvu un savlaicīgu izpildi; kritērijs "Iestādes pārstāvēšana un sabiedrības informēšana" ir saistīts ar amata apraksta 10.1.12. apakšpunktā noteikto pienākumu nodrošināt preventīvas darbības konkurences aizsardzības veicināšanai, piedalīties sabiedrības izglītošanas pasākumos, konsultēt valsts un pašvaldības iestādes, tirgus dalībniekus un citas personas /Struktūrvienība A/ kompetencē esošajos jautājumos, nodrošināt informatīvu materiālu sagatavošanu, aktualizēt iestādes esošo informāciju; kritērijs "Dalība procesuālajās darbībās" ir saistīts ar amata apraksta 10.1.6. apakšpunktā noteikto pienākumu koordinēt un piedalīties tirgus dalībnieku un citu personu apmeklējumos, inspekcijās (ar, bez brīdinājuma), un veikt citas procesuālās darbības, kā arī kontrolēt to izpildes norisi; kritērijs "Reputācija" ir saistīts ar iestādes darbības stratēģijā izvirzīto vērtību, kas prasa ievērot augstus profesionālās ētikas standartus un atbildīgu attieksmi pret pienākumu izpildi. Ņemot vērā minēto, kā arī, pārbaudot amata aprakstā (*lietas 1. sējuma 50.–51. lapa*) un iestādes darbības stratēģijā (*lietas 1. sējuma 242.–252. lapa*) norādīto, nav konstatējams, ka attiecīgajiem salīdzināšanas kritērijiem trūktu saiknes ar jauno amatu.

Attiecīgi tiesa iestādes patvaļu kritēriju noteikšanā nesaskata.

[13] Pieteicēja iebilst, ka kritēriji nav piemēroti vadītāja atlasei. Tiesa šādam viedoklim nepiekrīt. Tā kā tiek salīdzinātas struktūrvienību vadītājas, vairāku kritēriju vērtējums, piemēram, kritērija "Darba izpildes

novērtējums", ir acīmredzami saistīts tieši ar vadītāja kvalifikāciju un darba rezultātiem. Arī tādi kritēriji kā "Pieredze struktūrvienības vadītāja amatā" un "Komandas vadīšana" ir paredzēti, lai novērtētu tieši struktūrvienības vadītāja kvalifikāciju un darba rezultātus. Līdz ar to nav pamata secināt, ka iestādes noteiktie kritēriji neļautu sasniegt mērķi – saglabāt amatā iestādei visvairāk nepieciešamo un tās darbā visnoderīgāko personu.

[14] Pieteicēja uzskata, ka kritērijs "Izglītība" un kritērijs "Kvalifikācijas celšana" paredz vērtēt tos pašus aspektus, kas ir ietverti kritērijā "Darba izpildes novērtējums". Tiesa ņem vērā, ka darba izpildes novērtēšanā (*lietas 1. sējuma 202.–208. lapa*) tiek ņemta vērā gan personas izglītība, gan attiecīgajā periodā apmeklētās mācības, taču tas ir tikai viens no daudziem aspektiem, kas veido kopējo vērtējumu. Iestādei ir tiesības šiem aspektiem piešķirt lielāku nozīmi salīdzināšanas procesā, nosakot tos kā atsevišķus kritērijus. Kā jau tiesa norādīja, tā nevar vērtēt kritērijiem piešķirto īpatsvaru, ja vien tas nav acīmredzami nesamērīgs. Apsvērumus, kas pamatotu īpatsvara acīmredzamu nesamērīgumu, pieteicēja nav izvirzījusi. Līdz ar to nav pamata atzīt, ka iestāde šajā kontekstā būtu pieļāvusi rīcības brīvības izmantošanas kļūdas.

[15] Pieteicēja norāda, ka kritērijā "Izglītība" netiek ņemtas vērā zināšanas, kas iegūtas, pildot amata pienākumus. Tiesa piekrīt pieteicējai, ka šī kritērija ietvaros tik tiešām netiek vērtētas zināšanas, kas iegūtas pildot pienākumus. Vienlaikus jāņem vērā, ka tas nav vienīgais kritērijs, kas tiek vērtēts. Būtisks ir kritēriju kopums. Līdztekus kritērijam "Izglītība" ir arī citi kritēriji, piemēram, kritērijs "Darba izpildes novērtējums", kas netieši atspoguļo personas spēju iegūt jaunas zināšanas darba procesā. Tādējādi, kritēriji ir aplūkojami savstarpējā kopsakarā, nevis atrauti viens no otra.

[16] Pieteicējas ieskatā, vairāku kritēriju vērtēšana nepamatoti ierobežota ar divu gadu periodu. Konkurences padome paskaidrojumā tiesai divu gadu periodu pamato tostarp ar nepieciešamību ņemt vērā aktuālo situāciju. Attiecīgi iestāde ir pamatojusi, kādēļ kritērijs "Kvalifikācijas celšana", "Iestādes pārstāvēšana un sabiedrības informēšana", kā arī "Dalība procesuālajās darbībās" ir vērtējams ierobežotā laika periodā un acīmredzamas kļūdas šādā iestādes pozīcijā nav saskatāmas.

Par kritēriju vērtēšanu

[17] Tiesai ir jāpārbauda kritēriju novērtējums, ciktāl pieteicējas iebildumi attiecas uz tiesību normu pareizu piemērošanu. Tiesa nevar iestādes vietā izdarīt izvēli par piemērotāko pretendentu, jo tiesas funkcija ir kontrolēt valsts pārvaldes darbības tiesiskumu. Tiesa var pārbaudīt, vai ir ievērots procesuāls taisnīgums un patvaļas aizliegums, tostarp, vai visiem pretendentiem bija vienādas iespējas (*Senāta 2014. gada 9. oktobra rīcības sēdes lēmuma lietā Nr. SKA-585/2014, A420609811, 6. punkts*).

[18] Pieteicēja iebilst, ka vērtējums kritērijos "Kvalifikācijas celšana", "Darba izpildes novērtējums", "Iestādes pārstāvēšana un sabiedrības informēšana", kā arī "Dalība procesuālajās darbībās" neatbilst vienlīdzības principam, jo paredz snieguma vērtēšanu divu gadu periodā, bet pieteicēja daļu no šī laika ir atradusies bērna kopšanas atvaļinājumā, līdz ar to tiek nostādītā nelabvēlīgākā situācijā nekā otra ierēdne.

Konkurences padomes pārstāvis tiesas sēdē atsaucās uz to, ka Valsts kancelejas vadlīniju 2.6. apakšpunktā ir ieteikts darba izpildes izvērtēšanā izmantot pēdējo divu gadu novērtēšanas rezultātus, tādējādi nodrošinot objektivitāti (*lietas 1. sējuma 229.–241. lapa*). No minētā tiesa secina, ka iestāde divu gadu perioda izmantošanu pamato ar objektivitātes nodrošināšanu.

Lietā nav strīda, ka pieteicēja no 2022. gada 25. jūlija līdz 2024. gada 31. martam ir atradusies ilgstošā prombūtnē saistībā ar grūtniecību un bērna kopšanas atvaļinājumu, amata pienākuma pildīšanu atsākot 2024. gada 2. aprīlī. Konkurences padomes pārstāvis tiesas sēdē konkretizēja, ka atskaites punkts divu gadu periodam ir 2025. gada 13. marts. Tādējādi trešās personas sniegums vērtēts divos gados, bet pieteicējas – nepilnā gadā.

Tā kā kritēriji “Kvalifikācijas celšana”, “Iestādes pārstāvēšana un sabiedrības informēšana”, kā arī “Dalība procesuālajās darbībās” prasa divu gadu laikā sasniegt konkrētus kvantitatīvus rezultātus, iestādes norādītais pamatojums par objektivitātes nodrošināšanu faktiski neīstenojas. Šajā sakarā nav nozīmes tam, ka attiecīgos kritērijus teorētiski ir iespējams izpildīt arī īsākā laikā, tāpat nav nozīmes iestādes iebildumiem, ka pieteicējas rezultāti skaidrojami ar attālinātā darbu veikšanu, un šajā sakarā iesniegtajiem pierādījumiem (*lietas 1. sējuma 134.–135., 148.–149. lapa*), jo būtiskas ir vienlīdzīgas iespējas izmantot visu iestādes noteikto laika periodu.

Ievērojot Valsts civildienesta likuma 2. panta ceturtajā daļā noteikto, ar bērna kopšanas atvaļinājumu saistītus jautājumus regulē attiecīgās Darba likuma normas. Jautājums par bērna kopšanas atvaļinājumu Darba likumā ir regulēts 156. pantā. Atbilstoši Darba likuma 149. panta sestajā daļā noteiktajam pēc bērna kopšanas atvaļinājuma darbiniekam ir tiesības uz tādiem darba apstākļu un nodarbinātības noteikumu uzlabojumiem, uz kuriem viņam būtu tiesības, ja viņš nebūtu bijis atvaļinājumā. Darbinieka tiesību uz bērna kopšanas atvaļinājumu izmantošana nevar būt par pamatu darba līguma uzteikumam vai citādai darbinieka tiesību ierobežošanai. No minētajām tiesību normām tiesa secina, ka iestādei ir aizliegts izturēties mazāk labvēlīgi pret ierēdni tikai tādēļ, ka tas ir izmantojis bērna kopšanas atvaļinājumu.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā iestāde nav kļūdījusies kritēriju noteikšanā, bet gan piemērošanā. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 6. pantā nostiprinātajam vienlīdzības principam, iestādei bija pienākums pieteicējas sniegumu vērtēt divu gadu periodā, no tā izslēdzot laiku, kad pieteicēja atradās normatīvajos aktos paredzētajos ar grūtniecību un bērna piedzimšanu saistītajos atvaļinājumos. Iestāde šo pienākumu nav izpildījusi. Tā kā pieteicējas sniegums bērna kopšanas atvaļinājuma dēļ kritērijos “Kvalifikācijas celšana”, “Iestādes pārstāvēšana un sabiedrības informēšana”, kā arī “Dalība procesuālajās darbībās” bez objektīva un saprātīga pamata vērtēts par būtiski īsāku periodu nekā otrai ierēdnei un tiesa nevar izslēgt šādas pieejas negatīvo ietekmi uz vērtējumu, ir konstatējams vienlīdzības principa pārkāpums, kas ir pamats tiesā pārsūdzēto rīkojumu atcelšanai.

[19] Kaut arī vienlīdzības principa pārkāpums tika pieļauts visu četru aplūkoto kritēriju vērtēšanā, kritērijs “Darba izpildes novērtējums” šī iemesla dēļ nav novērtēts mazāk labvēlīgi.

Kritērijs “Darba izpildes novērtējums” paredz ņemts vērā pēdējo divu gadu novērtējumu, par katru piešķirot punktus. Pieteicējai konkrētajā kritērijā kopumā piešķirti 30 punkti – visi komisijas locekļi piešķīruši pa 6 punktiem. Ja ir novērtējums “Ļoti labi”, tad ir piešķirami 3 punkti (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*). No viena Darba izpildes novērtēšanas protokola (*lietas 1. sējuma 202.–205. lapa*) izriet, ka ir veikta pieteicējas novērtēšana pēc ilgstošas attaisnotas prombūtnes par periodu no 2024. gada 2. aprīļa līdz 1.oktobrim, kuras kopējais vērtējums ir “Ļoti labi”. No otra Darba izpildes novērtēšanas protokola (*lietas 1. sējuma 206.–208. lapa*) izriet, ka ir veikta ikgadējā novērtēšana par novērtēšanas periodu no 2024. gada 2. oktobra līdz 31. decembrim, kuras kopējais vērtējums ir “Ļoti labi”. Tādējādi, lai arī pieteicējas darba izpilde novērtēta īsākā laika periodā, punktu skaitu tik un tā veido divi novērtējumi.

No pieteicējas papildus sniegtās informācijas (*lietas 2. sējuma 17. lapa*) izriet, ka pirms tam veikta ikgadējā novērtēšana par periodu no 2021. gada 1.janvāra līdz 31.decembrim un no 2020. gada 1. janvāra līdz 31. decembrim, kurās kopējais vērtējums arī ir bijis “Ļoti labi”. Līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka pieteicējas atrašanās bērna kopšanas atvaļinājumā būtu atstājusi negatīvu ietekmi uz konkrētā kritērija vērtējumu, proti, ir ņemti vērā divi novērtējumi “Ļoti labi”, kas atbilst arī tam novērtējumam, kādu pieteicēja saņēma pirms bērna kopšanas atvaļinājuma izmantošanas.

[20] Pieteicēja iebilst, ka komisijas locekļi vairākos kritērijos bez objektīva pamatojuma piešķīruši atšķirīgu punktu skaitu. Iestāde atsaucas uz novērtējuma brīvību. Tiesa konstatē, ka kritērijā “Izglītība”, “Kvalifikācijas celšana”, “Darba pieredze iestādē”, “Pieredze struktūrvienības vadītāja amatā”, “Iestādes pārstāvēšana un sabiedrības informēšana” un “Kompetence (daudzveidība)” komisijas locekļu piešķirtais punktu skaits tik tiešām atšķiras. Līdz ar to tiesai ir jāpārbauda, vai šo kritēriju vērtējumā nav pārkāpts patvaļas aizlieguma princips.

[21] Kritērijā “Izglītība” komisijas locekļi ar atšķirīgu punktu skaitu novērtējuši pieteicēju. Kopumā pieteicējai šajā kritērijā piešķirti 8 punkti – divi komisijas locekļi piešķīruši pa 1 punktam, savukārt trīs komisijas locekļi piešķīruši pa 2 punktiem (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*).

Konkrētajā kritērijā: 1 punkts piešķirams, ja personai ir augstākā izglītība atbilstoši ieņemamajam amatam; 2 punkti piešķirami, ja personai ir maģistra grāds atbilstoši ieņemamajam amatam; 3 punkti piešķirami, ja personai ir maģistra grāds atbilstoši ieņemamajam amatam un šī izglītība ir papildināta ar padziļinātām zināšanām konkurences tiesībās (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*). No amata apraksta izriet, ka par amatam atbilstošu izglītību uzskatāms maģistra grāds vai otrā līmeņa profesionālā augstākā izglītība ekonomikā, vadības zinātnē, uzņēmējdarbībā vai tiesību zinātnē, kas papildināta ar zināšanām konkurences tiesībās (*lietas 1. sējuma 50.–51. lapa*).

No Konkurences padomes nostājas izriet, ka izglītība ekonomikā ir uzskatāma par amatam atbilstošāku, nekā izglītība tiesību zinātnē. Tiesa konstatē, ka, izstrādājot atlases kritērijus, sākotnēji bija paredzēts piešķirt: 1 punktu, ja personai ir maģistra grāds jurisprudencē, specializācija “konkurences tiesības”, kas papildināta ar padziļinātām zināšanām ekonomikā un/vai vadībzinātnē; 2 punktus, ja personai ir maģistra grāds ekonomikā un/vai vadībzinātnē; 3 punktus, ja personai ir maģistra grāds ekonomikā un/vai vadībzinātnē, kas papildināts ar padziļinātām zināšanām konkurences tiesībās (*lietas 2. sējuma 6.–8. lapa*). Tātad sākotnēji punktu skaits bija atkarīgs tostarp no tā, kāda izglītība iegūta – ekonomiskā vai juridiskā. Turpinot atlases kritēriju izstrādi, tika pausts viedoklis, ka šāda pieeja ir pārāk subjektīva un kritērijs formulējams vispārīgāk (*lietas 2. sējuma 2.–5. lapa*). Tādējādi precizētie kritēriji neparedz vērtēt, kura izglītība – ekonomiskā vai juridiskā – uzskatāma par atbilstošāku. Vērtējuma pamatošana ar šādiem apsvērumiem neatbilst patvaļas aizlieguma principam.

Punktu skaits konkrētajā kritērijā ir atkarīgs no precīzi definētiem un objektīvi pārbaudāmiem faktiem. Komisijas locekļu aizpildītie dokumenti (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*) neliecina, ka, piešķirot punktus, būtu izmantota novērtējuma brīvība. Tiktāl, ciktāl piešķirtais punktu skaits ir atkarīgs no precīzi nosakāmiem faktiem un komisijas locekļu vērtējums neliecina par novērtējuma brīvības izmantošanu, komisijas locekļu vidū nav pieļaujams atšķirīgs vērtējums, jo komisijas locekļiem ir pienākums ievērot patvaļas aizlieguma, kā arī tiesiskās vienlīdzības principu. Lietas materiālos ir diploms (*lietas 1. sējuma 83. lapa*), kas apliecina, ka pieteicēja ir ieguvusi profesionālo maģistra grādu tiesību zinātnē un jurista kvalifikāciju. Šāda izglītība atbilst 2 punktiem. Tā kā divi komisijas locekļi pieteicējai ir piešķīruši tikai pa 1 punktam, vērtēšanā ir pārkāpts patvaļas aizlieguma, kā arī tiesiskās vienlīdzības princips.

[22] Arī kritērijā “Kvalifikācijas celšana” komisijas locekļi ar atšķirīgu punktu skaitu ir novērtējuši pieteicēju. Šajā kritērijā pieteicējai kopumā piešķirti 9 punkti – divi komisijas locekļi piešķīruši pa 3 punktiem, savukārt trīs komisijas locekļi piešķīruši pa 1 punktam (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*).

Konkrētajā kritērijā: 0 punkti piešķirami, ja pēdējo divu gadu laikā nav bijusi neviena kvalifikācijas celšanas aktivitāte; 1 punkts piešķirams, ja pēdējo divu gadu laikā ir bijušas mazāk par piecām kvalifikācijas celšanas aktivitātēm; 2 punkti piešķirami, ja pēdējo divu gadu laikā ir bijušas vismaz piecas kvalifikācijas celšanas aktivitātes; 3 punkti piešķirami, ja pēdējo divu gadu laikā ir bijušas vismaz desmit kvalifikācijas celšanas aktivitātes (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*).

No Konkurences padomes tiesai sniegtās informācijas (*lietas 1. sējuma 136. lapa*) izriet, ka pieteicēja ir piedalījusies divās kvalifikācijas celšanas aktivitātēs. Šāds kvalifikācijas celšanas aktivitāšu skaits atbilst 1 punktam. Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 67. panta trešajai daļai administratīvā akta faktu konstatējuma daļā norāda pierādījumus, uz kuriem pamatoti secinājumi. Konkrētajā gadījumā iestāde šo pienākumu nav izpildījusi. Ne pārsūdzētie rīkojumi, ne atzinums, ar kuru tie pamatoti, ne arī citi lietas materiālos esoši pierādījumi nesniedz informāciju par to, uz kāda pamata divi komisijas locekļi pieteicējai piešķīruši vairāk nekā pa 1 punktam. Šādos apstākļos tiesa nevar pārliecināties par vērtējuma objektivitāti un izslēgt novērtējuma patvaļīgumu. Tiesa uzsver, ka tā konkrētajā gadījumā nepārbauda vērtējuma saturu, bet piešķirto punktu atbilstību lietā konstatētajiem, skaitliski pārbaudāmiem faktiem.

[23] Kritērijā “Darba pieredze iestādē” komisijas locekļi ar atšķirīgu punktu skaitu ir novērtējuši trešo personu. Šajā kritērijā trešajai personai kopumā piešķirti 16 punkti – četri komisijas locekļi piešķīruši pa 3 punktiem, bet

viens komisijas loceklis piešķīris 4 punktus (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*). Trešā persona šajā sakarā norāda, ka viņas pieredze iestādē kopumā ir vairāk nekā 10 gadi.

Konkrētajā kritērijā: 1 punkts piešķirams, ja pieredze iestādē ir līdz vienam gadam; 2 punkti piešķirami, ja tā ir no viena līdz pieciem gadiem; 3 punkti piešķirami, ja tā ir no pieciem līdz desmit gadiem; 4 punkti piešķirami, ja tā ir vairāk nekā desmit gadi (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*).

Punktu skaits konkrētajā kritērijā ir atkarīgs no precīzi definētiem un objektīvi pārbaudāmiem faktiem. Komisijas locekļu aizpildītie dokumenti (*lietas 1. sējuma 19.–42.lapa*) neliecina, ka, piešķirot punktus, būtu izmantota novērtējuma brīvība. Tiktāl, ciktāl piešķirtais punktu skaits ir atkarīgs no precīzi nosakāmiem faktiem un komisijas locekļu vērtējums neliecina par novērtējuma brīvības izmantošanu, komisijas locekļu vidū nav pieļaujams atšķirīgs vērtējums, jo komisijas locekļiem ir pienākums ievērot patvaļas aizlieguma, kā arī tiesiskās vienlīdzības principu. Konkrētajā gadījumā komisijas locekļu piešķirto punktu skaita atšķirībām nav saskatāms objektīvs, novērtējuma brīvībā balstīts pamatojums. Līdz ar to tiesa vērtējumā konstatē iepriekš minēto principu pārkāpumu.

[24] Kritērijā "Pieredze struktūrvienības vadītāja amatā" komisijas locekļi ar atšķirīgu punktu skaitu ir novērtējuši pieteicēju. Šajā kritērijā pieteicējai kopumā piešķirti 12 punkti – trīs komisijas locekļi piešķīruši pa 2 punktiem, bet divi komisijas locekļi piešķīruši pa 3 punktiem (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*).

Konkrētajā kritērijā: 1 punkts piešķirams, ja pieredze struktūrvienības vadītāja amatā ir līdz vienam gadam; 2 punkti piešķirami, ja tā ir no viena līdz pieciem gadiem; 3 punkti piešķirami, ja tā ir no pieciem līdz desmit gadiem; 4 punkti piešķirami, ja tā ir vairāk nekā desmit gadi (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*).

Ar Konkurences padomes 2019. gada 30. augusta rīkojumu Nr. 100p (*lietas 1. sējuma 86. lapa*) pieteicēja pārcelta /Amats B/ amatā 2019. gada 5. septembrī. Tas nozīmē, ka līdz 2025. gada 13. martam, ko Konkurences padomes pārstāvis norādījis kā atskaites periodu, pieteicējas pieredze struktūrvienības vadītājas amatā pārsniedz piecus gadus. Šāds pieredzes ilgums atbilst 3 punktiem.

Turklāt viens no komisijas locekļiem 2024. gada 24. marta e-pasta vēstulē (*lietas 1. sējuma 186. lapa*) arī ir atzinis, ka viņa vērtējums šajā kritērijā ir kļūdains, jo pieteicējas pieredze struktūrvienības vadītājas amatā ir no 5 līdz 10 gadiem, un precizēja vērtējumu (*lietas 1. sējuma 187.–189. lapa*), attiecīgajā kritērijā piešķirot 3, nevis 2 punktus. No komisijas 2025. gada 23. maija atzinuma un tam pievienotajiem dokumentiem (*lietas 1.sējuma 55.–75. lapa*) neizriet, ka šis aspekts būtu precizēts.

Punktu skaits konkrētajā kritērijā ir atkarīgs no precīzi definētiem un objektīvi pārbaudāmiem faktiem. Komisijas locekļu aizpildītie dokumenti (*lietas 1. sējuma 19.–42.lapa*) neliecina, ka, piešķirot punktus, būtu izmantota novērtējuma brīvība. Tiktāl, ciktāl piešķirtais punktu skaits ir atkarīgs no precīzi nosakāmiem faktiem un komisijas locekļu vērtējums neliecina par novērtējuma brīvības izmantošanu, komisijas locekļu vidū nav pieļaujams atšķirīgs vērtējums, jo komisijas locekļiem ir pienākums ievērot patvaļas aizlieguma, kā arī tiesiskās vienlīdzības principu. Līdz ar to komisijas locekļu vērtējums, piešķirto pieteicējai tikai pa 2 punktiem, ir pretējs patvaļas aizlieguma, kā arī tiesiskās vienlīdzības principam.

[25] Kritērijā "Iestādes pārstāvēšana un sabiedrības informēšana" komisijas locekļi ar atšķirīgu punktu skaitu ir novērtējuši pieteicēju. Šajā kritērijā pieteicējai kopumā piešķirti 13 punkti – divi komisijas locekļi piešķīruši pa 2 punktiem, bet trīs komisijas locekļi piešķīruši pa 3 punktiem (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*).

Konkrētajā kritērijā: 0 punkti piešķirami, ja publiskās uzstāšanās nav bijušas; 2 punkti piešķirami, ja bijušas mazāk par piecām pēdējos divos gados; 3 punkti piešķirami, ja ir bijušas piecas līdz desmit pēdējos divos gados; 4 punkti piešķirami, ja bijušas vairāk nekā desmit publiskas uzstāšanās pēdējos divos gados (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*).

No Konkurences padomes tiesai sniegtās informācijas (*lietas 1. sējuma 87. –88. lapa*) izriet, ka pieteicēja ir piedalījusies sešās komunikācijas aktivitātēs. Šāds aktivitāšu skaits atbilst 3 punktiem.

Punktu skaits konkrētajā kritērijā ir atkarīgs no precīzi definētiem un objektīvi pārbaudāmiem faktiem. Komisijas locekļu aizpildītie dokumenti (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*) neliecina, ka, piešķirot punktus, būtu izmantota novērtējuma brīvība. Tiktāl, ciktāl piešķirtais punktu skaits ir atkarīgs no precīzi nosakāmiem faktiem un komisijas locekļu vērtējums neliecina par novērtējuma brīvības izmantošanu, komisijas locekļu vidū nav pieļaujams atšķirīgs vērtējums, jo komisijas locekļiem ir pienākums ievērot patvaļas aizlieguma, kā arī tiesiskās vienlīdzības principu. Līdz ar to divu komisijas locekļu vērtējums, piešķirto pieteicējai tikai pa 2 punktiem, ir pretējs patvaļas aizlieguma, kā arī tiesiskās vienlīdzības principam.

[26] Kritērijā "Kompetence (daudzveidība)" komisijas locekļi ar atšķirīgu punktu skaitu ir novērtējuši trešo personu. Trešajai personai konkrētajā kritērijā kopumā piešķirti 9 punkti – viens komisijas loceklis piešķīris 1 punktu, četri komisijas locekļi piešķīruši pa 2 punktiem (*lietas 1. sējuma 55.–75. lapa*). Pieteicēja iebilst pret trešās personas vērtējumu, jo uzskata, ka tas nepamatoti paaugstināts.

Konkrētajā kritērijā: 1 punkts piešķirams, ja struktūrvienība izskata vienu pārkāpuma veidu; 2 punkti piešķirami, ja struktūrvienība izskata divus un vairāk pārkāpuma veidus (*lietas 1. sējuma 55.–75. lapa*).

Komisijas locekle /Persona D/, vērtējot trešās personas atbilstību, norādījusi (*lietas 1. sējuma 66.–67. lapa*), ka struktūrvienība veic /Funkcija B/ (saprotams, ka var būt vairāku tirdzniecības prakses aizlieguma veidi). Komisijas loceklis /Persona E/ (*lietas 1. sējuma 62.–63. lapa*), komisijas locekle /Persona F/ (*lietas 1. sējuma 69.–70. lapa*) un komisijas locekle /Persona G/ (*lietas 1. sējuma 72.–73. lapa*) norādījuši, ka struktūrvienība veic /Funkcija B/, kā arī /Funkcija C/. Savukārt komisijas loceklis /Persona H/, vērtējot trešās personas atbilstību, norādījis (*lietas 1. sējuma 58.–59. lapa*), ka struktūrvienības kompetencē ir uzraudzība pār vienu pārkāpuma veidu.

Konkurences padomes 2023. gada 14. februāra iekšējo noteikumu Nr. 1.2-1/23/2 "Konkurences padomes Izpildinstitūcijas reglaments" (*lietas 1. sējuma 90.–95. lapa*) 10.1. apakšpunktā ir noteikts, ka /Struktūrvienība C/ veic /Funkcija B/. Komisijas locekle/Persona D/ ir paudusi pārliecību, ka pastāv vairāki negodīgas tirdzniecības prakses aizlieguma likuma pārkāpuma veidi, tomēr šos veidus nav konkretizējusi. Šādos apstākļos tiesa nevar pārliecināties par vērtējuma objektivitāti un izslēgt tā patvaļīgumu. Bez ievērības nevar atstāt arī to, ka komisijas locekļi /Persona E/, /Persona F/ un /Persona G/ kā pamatojumu norāda aptauju un pētījumu izstrādāšanu, tomēr šis apstāklis acīmredzami neattiecas uz pārkāpumu skaitu, ko attiecīgais kritērijs paredz vērtēt. Līdz ar to četru komisijas locekļu vērtējums, nesniedzot atbilstošu pamatojumu piešķirto punktu skaitam, ir pretējs patvaļas aizlieguma principam.

[27] Pieteicēja iebilst, ka kritērijs "Reputācija" nav skaidrs un tā vērtējums nav pārbaudāms. Iestāde atsaucas uz novērtējuma brīvību.

Konkrētajā kritērijā: 0 punkti piešķirami, ja ir negatīvas publikācijas, ziņas publiskajā telpā, kas var kaitēt vadītāja un iestādes reputācijai; 2 punkti piešķirami, ja nav negatīvu publikāciju, ziņu publiskajā telpā, kas var kaitēt vadītāja un iestādes reputācijai. Visi komisijas locekļi pieteicējai piešķīruši 0 punktus (*lietas 1. sējuma 19.–42. lapa*).

Komisijas loceklis /Persona H/, komentējot vērtējumu, norādīja, ka šis kritērijs nav saistīts ar paša nodarbinātā neatbilstošu (piemēram, iekšējiem, ārējiem normatīvajiem aktiem) rīcību (*lietas 1. sējuma 20.–22. lapa*). Komisijas locekle /Persona D/, komentējot vērtējumu, norādīja – no publikācijas nolasāms, ka attālinātā darba ietvaros nodarbinātais nav devis būtisku ieguldījumu, rezultātu, kas arī ir veicinājis negatīvu vērtējumu (*lietas 1. sējuma 29.–30. lapa*). Citi komisijas locekļi nekādu papildu informāciju nav norādījuši. Konkurences padomes pārstāvis tiesas sēdē nekādu papildu informāciju nesniedza.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 67.panta trešajai daļai administratīvajā aktā norāda pierādījumus, uz kuriem pamatoti iestādes secinājumi. Tas nozīmē, ka iestāde lēmumā var atsaukties tikai uz pārbaudītiem vai vispārzināmiem faktiem. Līdz ar to informācijai, kas tiek izmantota vērtējuma pamatojumā, ir jābūt pārbaudītai. Likuma prasība par pārbaudītu pierādījumu izmantošanu ir spēkā jebkura administratīvā akta izdošanā, arī tāda, ar kuru iestāde saskata šaubu ēnu par personas rīcību, tādējādi radot pamatu apšaubīt personas reputāciju. Citiem vārdiem, arī apstākļi, kas rada šaubas par personas rīcību, iestādei ir jāpārbauda, nevis jāpaļaujas uz

nepārbaudītu informāciju. Ja šī prasība nav ievērota, iestāde ir pārkāpusi pamatojuma principu (*Senāta 2019. gada 14. februāra sprieduma lietā Nr. SKA-557/2019, ECLI:LV:AT:2019:0214.A420274216.8.S, 12. punkts*).

Konkrētajā gadījumā ne tiesā pārsūdzētie rīkojumi, ne atzinums, ar kuru tie pamatoti, ne arī kādi citi lietas materiālos esošie pierādījumi nesniedz informāciju pat par to, kādas publikācijās ņemtas vērā. Trīs komisijas locekļi nekādu pamatojumu savam vērtējumam nav norādījuši. Komisijas loceklis /Persona H/ apšauba kritērija objektivitāti, neradot pārliecību par to, ka pareizi izprot kritērija būtību. Tikai komisijas locekle /Persona D/ ir sniegusi sava vērtējuma skaidrojumu, tomēr tas nerada pārliecību, ka negatīvā tēla pamatotība būtu pārbaudīta. Līdz ar to visu piecu komisijas locekļu vērtējums, nesniedzot atbilstošu pamatojumu piešķirto punktu skaitam, ir pretējs patvaļas aizlieguma principam.

Par rīkojumu atcelšanu

[28] Ievērojot šajā spriedumā konstatēto, tiesa atzīst, ka ierēdņu salīdzināšanas procesā ir pieļauti tādi tiesību normu pārkāpumi, kas ir pamats abu tiesā pārsūdzēto rīkojumu atcelšanai. Tiesa šajā sakarā ņem vērā, ka rīkojums par trešās personas pārcelšanu /Amats A/ amatā ir loģiski saistīts ar rīkojumu par pieteicējas atbrīvošanu no ierēdņa amata, izbeidzot valsts civildienesta attiecības. Neatkarīgi no tā, kā šie rīkojumi ir formulēti, un vai tie ir ietverti vienā vai vairākos dokumentos, tie veido vienu administratīvo aktu. Tādēļ būtiski tiesību normu pārkāpumi ierēdņu salīdzināšanas procesā tieši ietekmē abus tiesā pārsūdzētos rīkojumus.

No Latvijas Republikas Satversmes 91. un 101. panta izriet, ka personai nav subjektīvās tiesības ieņemt noteiktu amatu, bet ir vienlīdzīgas tiesības uz to pretendēt. Tā kā pieteicējas amats ir tiesiski likvidēts, bet iestāde ir pieļāvusi būtiskus tiesību normu pārkāpumus ierēdņu salīdzināšanas procesā, tostarp pārkāpjot tiesiskās vienlīdzības principu, tiesa atzīst, ka iestādei nav uzdodams pieteicēju atjaunot dienestā, bet gan atbilstoši Administratīvā procesa likuma 253. panta sestajā daļā noteiktajam atzīst par nepieciešamu uzdod iestādei atceltā administratīvā akta (abu atcelto rīkojumu) vietā izdot jaunu administratīvo aktu. Lemjot par jauna administratīvā akta izdošanu, iestādei ir jāņem vērā šajā tiesas nolēmumā konstatētie fakti un juridiskie apsvērumi. Konkrētajā gadījumā tikai un vienīgi šādā veidā iespējams panākt tiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu.

Tādējādi par taisnīgāko risinājumu tiesa atzīst Konkurences padomes 2025. gada 18. jūnija rīkojuma Nr. 97p atcelšanu no tā izdošanas brīža, savukārt Konkurences padomes 2025. gada 18. jūnija rīkojuma Nr. 97p atcelšanu viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās brīža, to salāgojot ar iestādei uzlikto pienākumu attiecīgajā laikā izdot jaunu administratīvo aktu.

Par citu, līdzvērtīgu vakanču piedāvāšanu

[29] Pieteicēja ir izteikusi iebildumus, ka viņai nav piedāvātas citas, līdzvērtības vakances. Tā kā iestādei tiek uzdots atceltā administratīvā akta vietā izdot jaunu administratīvo aktu, šiem pieteicējas apsvērumiem un šajā sakarā lietā esošajiem pierādījumiem nav izšķirošas nozīmes. Ja iestāde atkārtoti nolemts atbrīvot pieteicēju no ierēdņa amata, izbeidzot valsts civildienesta attiecības, tad iestādei būs jāvērtē citu, līdzvērtīgu vakanču esība atbilstoši aktuālajai situācijai.

Par zaudējumu atlīdzināšanu

[30] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 92. pantam ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu. Tā kā rīkojums par pieteicējas atbrīvošanu no ierēdņa amata ir prettiesisks un līdz ar to atceļams, tiesa atzīst, ka pieteicējai ir atlīdzināmi zaudējumi, kas sastāv no nesaņemtās darba samaksas par laika periodu no 2025. gada 1. jūlija līdz brīdim, kad atceltā administratīvā akta vietā tiks izdots jauns.

[31] Pieteicēja prasa zaudējumu apmērā ietvert mēnešalgu.

Atbilstoši pieteicējas sniegtajai informācijai viņas mēnešalgas apmērs, no kuras rēķināmi nodokļi, atbrīvošanas brīdī bija 4124 *euro*. Iestāde tiesas sēdē apstiprināja, ka par šo faktu strīda nav. Līdz ar to zaudējumu apmērs par katru mēnesi aprēķināms no šīs summas.

Pieteicēja ir norādījusi, ka 2026. gadā varētu būt mainījies bāzes mēnešalgas apmērs. Senāts ir skaidrojis, ja amatpersonai izmaksājamais zaudējuma atlīdzinājums sastāv no nesaņemtās darba samaksas, tad zaudējuma apmērs nosakāms, ievērojot Valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzības likuma 3. panta pirmo daļu. Ne no minētās tiesību normas, ne Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma neizriet, ka, nosakot tāda zaudējuma apmēru, kuru veido nesaņemtā darba samaksa, būtu jāņem vērā iespējamais atalgojums, ko persona būtu varējusi saņemt, atrodoties amatā (*Senāta 2012. gada 4. jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-149/2012, A420622810, 17. punkts*). Attiecīgi zaudējumu apmērā ir jāietver mēnešalgas apmērs atbrīvošanas brīdī, nevis iespējamās atalgojuma izmaiņas.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 12. panta piekto daļu, ja privātpersonai izmaksājamais zaudējuma atlīdzinājums sastāv no nesaņemtās darba samaksas, tad iestādes vai tiesas noteiktā zaudējuma atlīdzinājuma summa ietver nodokļus, kas tiek aprēķināti normatīvajos aktos paredzētajā kārtībā. Pieteicēja vērš uzmanību, ka aprēķinā jāņem vērā aktuālais neapliekamā minimuma apmērs. Atbilstoši likuma "Par iedzīvotāju ienākumu nodokli" pārejas noteikumu 197. punktam, piemērojot šā likuma 12. panta pirmo daļu, mēneša neapliekamais minimums: 1) 2025. gadā ir 510 *euro* mēnesī; 2) 2026. gadā ir 550 *euro* mēnesī. Līdz ar to jāņem vērā, ka 2025. un 2026. gadā mēneša neapliekamā minimuma apmērs atšķiras.

[32] Pieteicēja prasa zaudējumu apmērā ietvert 2025. gada prēmiju un naudas balvu.

Atbilstoši Valsts un pašvaldību institūciju amatpersonu un darbinieku atlīdzības likuma 3. panta pirmajai daļai darba samaksa ietver prēmijas un naudas balvas. Taču, ņemot vērā to, ka nesaņemtā darba samaksa personai izmaksājama kā zaudējuma atlīdzinājums, tajā ietilpst tikai tādas atlīdzības, kuras persona noteikti būtu saņēmusi, piemēram, mēnešalga un likumā noteiktās piemaksas. Izmaksājamajā nesaņemtajā darba samaksā savukārt neietilpst tādas atlīdzības, kuras ir atkarīgas no iestādes ieskata, kas nav pietiekami skaidri prognozējams, piemēram, prēmijas, kas tiek piešķirtas atkarībā no personas darba novērtējuma, vai neparedzētas naudas balvas (*Senāta 2012. gada 4. jūlija sprieduma lietā Nr. SKA-149/2012, A420622810, 16. punkts*).

Konkurences padomes 2025. gada 3. decembra rīkojums Nr. 250p paredz izmaksāt iestādē nodarbinātajiem prēmiju atbilstoši ikgadējam darbības un tās rezultātu novērtējumam 2025. gadā (*lietas 2. sējuma 28.–29. lapa*). Tādējādi gan no minētā rīkojuma, gan no Konkurences padomes 2022. gada 16. decembra iekšējo noteikumu Nr. 1.2-1/22-7 "Konkurences padomes darba samaksas organizēšanas kārtība" (*lietas 2. sējuma 38.–44. lapa*) 5.1. un 5.2. apakšpunkta izriet, ka konkrētās prēmijas piešķiršana ir atkarīga no personas darba novērtējuma. Pieteicējas darbs 2025. gadā nav novērtēts. Tā kā attiecīgā prēmija tiek piešķirta atkarībā no personas darba novērtējuma, tā nav ietverama nesaņemtās darba samaksas aprēķinā.

Konkurences padomes 2025. gada 6. novembra rīkojums Nr. 250p (*lietas 2. sējuma 26.–27.lapa*) paredz, ņemot vērā amatpersonu, darbinieku personisko ieguldījumu iestādes mērķu un rezultatīvo rādītāju sasniegšanā, iestādē nodarbinātajiem noteikt naudas balvas. Līdz ar to tā ir neparedzēta naudas balva, kas nav ietverama nesaņemtās darba samaksas aprēķinā.

[33] Iestāde uzskata, ka nesaņemtās darba samaksas aprēķinā ir jāņem vērā pieteicējai izmaksātais atlaišanas pabalsts 14 877,24 *euro* (*lietas 1. sējuma 158. lapa*). Senāts ir atzinis, ka, nosakot nesaņemtās darba samaksas apmēru, no izmaksājamās summas jāatskaita izmaksātais atvaļināšanas pabalsts (*Augstākās tiesas 2012. gada 22. jūnija sprieduma lietā Nr. SKA-352/2012, A42768909, 15. punkts*). Līdz ar to tiesa atzīst, ka arī izskatāmajā lietā no izmaksājamās summas ir jāatskaita izmaksātais atlaišanas pabalsts 14 877,24 *euro*.

[34] Iestāde uzskata, ka nesaņemtās daba samaksas aprēķinā ir jāietver arī pieteicējai izmaksātais bezdarbnieka pabalsts. Pieteicēja tam nepiekrīt, norādot, ka šis pabalsts jāatmaksā neatkarīgi. Saskaņā ar likuma "Par apdrošināšanu bezdarba gadījumam" 16.^{1} pantu, ja, izpildot attiecīgo tiesas spriedumu, tiesas apstiprinātu izlīgumu ar darba devēju vai attiecīgās valsts pārvaldes iestādes pieņemtu pārvaldes lēmumu, no darba devēja par labu personai tiek piedzīta un izmaksāta atlīdzība par darba piespiedu kavējumu attiecīgajā bezdarbnieka pabalsta saņemšanas periodā, personai ir pienākums Ministru kabineta noteiktajā kārtībā atmaksāt valsts sociālās apdrošināšanas nodarbinātības speciālajā budžetā saņemtā bezdarbnieka pabalsta summu. Tādējādi pieteicējai izmaksātais bezdarbnieka pabalsts nav ietverams nesaņemtās darba samaksas aprēķinā.

[35] Ņemot vērā minēto, iestādei uzliekams pienākums aprēķināt un izmaksāt pieteicējai mantiskos zaudējumus, ievērojot iepriekš minētos apsvērumus un Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 12. panta piektajā daļā, 21.^{1} panta pirmajā daļā un 24. pantā noteikto.

Par nemantiskā kaitējuma atlīdzināšanu

[36] Sākotnēji pieteicēja lūdza atlīdzināt nemantisko kaitējumu ar atvainošanos, bet tiesas sēdē prasījumu precizēja, papildus lūdzot atlīdzināt arī 8830,74 *euro*. Atlīdzinājuma prasījumu pieteicēja pamato ar to, ka paviršā procesā prettiesiski pieņemta rīkojuma rezultātā pēkšņi zaudēja darbu, ko jau desmit gadus godprātīgi pildīja jomā, ar kuru saistīja profesionālo attīstību un karjeru. Iestādes prettiesiskajai rīcībai ir personiski motīvi. Tas ir ietekmējis gan profesionālos, gan sadzīves apstākļus, ir radīta nedrošības sajūta. Tiesību aizskārums turpinās jau vairāk nekā sešus mēnešus un iestādes nostāja neliecina par gatavību situāciju mainīt. Ņemot vērā to, cik augstu amatu pieteicēja ieņēma, līdzvērtīga amata ieņemšana un iepriekšējā ienākumu līmeņa atjaunošana var prasīt ilgu laiku. Ja par tiesiskā veidā pārtrauktu nodarbinātību likumdevējs ir paredzējis kompensāciju triju mēnešalgu apmērā, tad vēl jo vairāk šāda pieeja piemērojama gadījumā, kad nodarbinātība pārtraukta iestādes prettiesiskas rīcības rezultātā.

Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 8. panta 1. punktu nemantiskais kaitējums šā likuma izpratnē ir ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu nodarīts fiziskās personas nemantisko tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, kā rezultātā radušās nelabvēlīgas nemantiskās sekas. Atbilstoši minētā likuma 11. panta trešajai daļai nemantiskā kaitējuma esība ir uzskatāma par pierādītu, ja ar prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību privātpersonai ir nodarīts būtisks tiesību aizskārums.

Tiesa atzīst, ka ar prettiesisko rīkojumu par pieteicējas atbrīvošanu no ierēdņa amata, izbeidzot valsts civildienesta attiecības, ir aizskartas Latvijas Republikas Satversmes 101. pantā aizsargātās tiesības likumā paredzētajā kārtībā pildīt valsts dienestu. Šī aizskāruma rezultātā pieteicējai radušās nelabvēlīgas nemantiskās sekas – ierobežotas karjeras attīstības iespējas un radīti emocionāli pārdzīvojumi. Līdz ar to pieteicējai ir nodarīts būtisks tiesību aizskārums, tādēļ konstatējams nemantiskā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats un izlemjams jautājums par atlīdzinājuma veidu un apmēru.

[37] Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14. panta pirmo daļu nemantiskā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus.

Tiesa ņem vērā, ka konkrētajā gadījumā aizskartas nozīmīgas pieteicējas tiesības, jo tās izriet no Satversmes 101. pantā aizsargātajām tiesībām likumā paredzētajā kārtībā pildīt valsts dienestu. Pieteicēja atsaucas uz ierobežotām karjeras attīstības iespējām, tomēr ar šo spriedumu iestādei tiek uzlikts pienākums atceltā administratīvā akta vietā izdot jaunu, novēršot tiesas konstatētos tiesību normu pārkāpumus un panākot tiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu, kas ir restitūcijas elements. Pieteicēja atsaucas uz emocionāliem pārdzīvojumiem, un tiesa ņem vērā, ka tos nav iespējams padarīt par nebijušiem. Lai gan par zināmu gandarījumu kalpo prettiesiskuma konstatēšana pati par sevi, tiesiskā nenoteiktība vairāk nekā pusgada garumā un tās ietekme uz profesionālo situāciju pastiprina konkrētā aizskāruma smagumu. Tiesa nekonstatē, ka

pieteicējai pastāvēja iespēja ar savu rīcību kaut kādā veidā mainīt lietas apstākļus. Tiesa piekrīt pieteicējai, ka attiecībā uz ierēdņu salīdzināšanas vērtēšanas kritēriju piemērošanu iestādes pamatojums ir bijis paviršs. Vienlaikus tiesa nav guvusi apstiprinājumu tam, ka iestādes prettiesiskā rīkojuma pamatā būtu bijis personisks motīvs reorganizācijas rezultātā atbrīvoties tieši no pieteicējas. Papildus tiesa ņem vērā, ka iestāde savu prettiesisko rīcību neatzīst un tiesību aizskārums nav vērtējams kā īslaicīgs – tas turpinās jau vairāk nekā pusgadu.

Aplūkojot tiesu praksi lietās, kas skar valsts civildienesta attiecības, tiesa secina, ka atlīdzinājums naudā par nemantisko kaitējumu parasti tiek noteikts situācijās, kad persona tikusi prettiesiski atbrīvota no dienesta disciplinārsoda dēļ vai kad ir būtiski apgrūtināta citu ienākumu gūšana valsts ekonomiskās krīzes dēļ, turklāt tiesību aizskārums ir bijis ilgstošs. Savukārt ar Administratīvās apgabaltiesas 2025. gada 10. oktobra spriedumu lietā Nr. A420111221, ECLI:LV:ADAT:2025:1010.A420111221.23.S, uzlikts pienākums iestādei rakstveidā atvainoties pieteicējai. Pieteicēja šajā lietā norādīja, ka ar pārsūdzēto lēmumu pēc būtības ierobežotas Latvijas Republikas Satversmes 106. pantā garantētās tiesības uz darbu, tika radīti lieli pārdzīvojumi un stress, nebija skaidrības par darba turpināšanu, netika novērtēts ieguldījums 15 gadu garumā. Arī ar Administratīvās apgabaltiesas 2012. gada 14. septembra spriedumu lietā Nr. A42476008 uzlikts pienākums iestādei rakstveidā atvainoties pieteicējam. Šajā lietā pārsūdzētā lēmuma par atvaļināšanu no dienesta prettiesiskumu izraisīja iestādes nepareiza rīcības brīvības izmantošana, piedāvājot pieteicējam tikai vienu no vairākiem vakantajiem amatiem. Tajā pašā laikā apgabaltiesa atzina, ka konkrētajā gadījumā pieteicēja ieņemtais amats tika likvidēts objektīvas nepieciešamības rezultātā, nevis ar iemeslu atvaļināt no amata iestādē tieši pieteicēju.

Ņemot vērā minēto, tiesa nekonstatē, ka pieteicējai būtu nodarīts smags nemantiskais kaitējums. Saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14. panta trešo daļu tiesa par konkrētajai situācijai visatbilstošāko atlīdzinājumu atzīst rakstveida atvainošanos.

Par valsts nodevas atlīdzināšanu

[40] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, ja pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, tiesa piespriež no atbildētāja par labu pieteicējam viņa samaksāto valsts nodevu.

Savukārt saskaņā ar Ministru kabineta 2013. gada 12. februāra noteikumu Nr. 85 “Kārtība, kādā administratīvajā lietā iemaksā, atmaksā un atlīdzina valsts nodevu un iemaksā un atmaksā drošības naudu” 13. punktu valsts nodevu atlīdzina mēneša laikā pēc tiesas vai tiesneša nolēmuma stāšanās spēkā Administratīvā procesa likuma 126. pantā minētajos gadījumos no tās iestādes budžeta līdzekļiem, kura attiecīgajā administratīvajā lietā bijusi pieaicināta atbildētāja pusē.

Ņemot vērā minēto, pieteicējas labā no atbildētājas Latvijas Republikas piespriežama samaksātā valsts nodeva 30 *euro*, atlīdzinot to no Konkurences padomes budžeta līdzekļiem.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta pirmo daļu, Administratīvā procesa likuma 246.-251. pantu, 253. pantu, 289.-291. pantu, tiesa

nosprieda

apmierināt /Persona A/ pieteikumu daļā;

atcelt Konkurences padomes 2025. gada 18. jūnija rīkojumu Nr. 97p ar tā pieņemšanas dienu un Konkurences padomes 2025. gada 18. jūnija rīkojumu Nr. 98p ar jauna administratīvā akta izdošanas brīdi, bet ne vēlāk kā

viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas;

uzdot Konkurences padomei pienākumu viena mēneša laikā no sprieduma spēkā stāšanās dienas atceltā administratīvā akta vietā izdot jaunu administratīvo aktu, ņemot vērā spriedumā konstatētos faktus un juridiskos apsvērumus;

uzdot Latvijas Republikai atlīdzināt /Persona A/ mantisko zaudējumu – nesaņemto darba samaksu, kas sastāv no mēnešalgas par periodu no 2025.gada 1. jūlija līdz jauna administratīvā akta izdošanai –, summas apmēra noteikšanā ņemot vērā spriedumā norādītos apsvērumus;

uzlikt pienākumu Konkurences padomei viena mēneša laikā no sprieduma stāšanās spēkā rakstveidā atvainoties /Persona A/;

pārējā daļā /Persona A/ pieteikumu noraidīt;

piespriest no atbildētājas Latvijas Republikas par labu /Persona A/ (personas kods /Personas kods A/) viņas samaksāto valsts nodevu par pieteikumu 30*euro*, kas atlīdzināma no Konkurences padomes budžeta līdzekļiem.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese I. Butkus